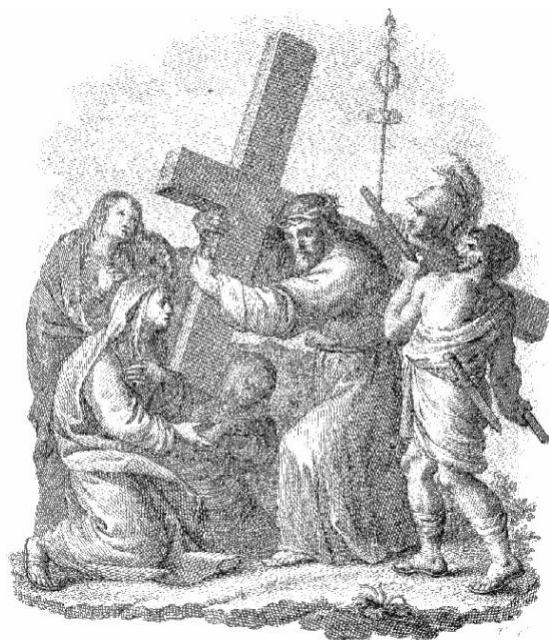

MUKA GOSPODINA NAŠEGA ISUSA KRISTA I PLAČ MAJKE NJEGOVE

O. FRA PETAR KNEŽEVIĆ

Ponukovanje

Što ste stali, o misnici,
Što radite, redovnici?
Što se zgodi, jur vidite?
Zašto dakle ne cvilite?

Sad je vrijeme od žalosti,
Tuge, plača i gorkosti,
Jer Bog koji sav svijet stvori,
Uhvaćen je da s' umori.

Nije vrijeme od pjevanja,
Već od gorkog uzdisanja;
jerr krivice hude naše,
Da s' uhvati, uzrok daše.

Mi smo bili uzrok svemu,
Sama ljubav jest u njemu,
Radi koje umrijet htjede,
Da nas k sebi sve privede.

Puk vas dakle vi skupite,
I na plač ga probudite,
Nek svak znade, da prav gine
Rad ljubavi Kralj istine.

Stare, mlade, i malene;
I da nitko ne ostane;

Jer je za sve mučen bio,
Sve je krvlju otkupio.

Vas zazivlje tužna mati,
Da dođete s njom plakati.
Jer će lakše i njoj biti,
Ako vidi Vas cviliti.

Čin'mo dakle, da hodimo,
S Majkom dragom, i vidimo,
Kud joj Sina u naglosti
Vuku muče bez milosti;

Pute krvlju poštrapano
Preko grada na sve strane,
Te joj plačuć pritecimo,
Pa ovako svi recimo:

«Pusti Majko nas plakati,
Cvilit, tužit, uzdisati,
Uzrok tog su naši grijesi
Svega toga, a ti nijesi,

Jer s' u grijehu porodili,
I grješni smo uvijek bili,
A ti nisi nikad bila
Grješna, ni grijeh učinila.

Ti ne plači, dakle, čista,

Niti daji tuzi mjesta;
Već to Majko pusti nama,
Da plovimo u suzama.

Ali još smo svi mlohavi,
Ti nas, Majko, ne ostavi;
Užgaj srdca, pamet zberi,
Što je grješno, sve operi.

Od grijeha se svi kajemo,
I tebi se utičemo,
Jer s nam' ako budeš biti,
Grijeh nas neće pridobiti.

Spravni plakat svi želimo,
I skupa te svi molimo,
Da s' ispuni naša želja
Plaćuć muku Spasitelja.»

Kad s' od grijeha svi kajete,
I kad cvilit jur želite
Propetoga svi gledajte,
Nas pomnjivo poslušajte.

MUKA GOSPODINA
NAŠEGA ISUSA KRISTA
I PLAČ MAJKE NJEGOVE

PISAC:
Vrijeme došlo jur budući,
Da sin Božji hotijući,
Samo naše rad ljubavi,
Svoj vijek svršit, svijet ostavi.

Htjede prije s učenicim,
Svojim vjernim nasljednicim,
U ljubavi večerati
I jaganjca blagovati.

Još za stolom on sjedaše,
I nauke njim davaše,
Kad sam Juda s njeg ustade,
I tim misli svim zadade.

U grad odmah on poteče,
I glavaram ovo reče:
«Što rekoste meni dati,
Noćas ću Ga vam predati?»

Jer on bješe prije bio
Kod njih, te sve utvrdio,
Al' sam ovu noć čekaše,
Jer zgodniju nju cjenjaše.

A kad njega razumješe,
Pogodbu mu izbrojiše,
I sva ciena preopaka

Bi trideset srebrenjaka.

Od njih četu tad zapita,
I strah ga bješe svijeta,
«Noćas – reče – poći ćemo
I našav Ga, svezat ćemo.»

Što god pita, sve mu daše,
Jer to jedva dočekaše;
I noć mrkla već bijaše
Kad iz dvora pohitaše.

I jer s' hodit ne viđaše,
Mnogi fenjer svoj nosaše,
Drugi zublje imađahu,
Ter goruće prednošahu.

Strašno bjehu oružani,
S mačim, štitim, buzdovani,
S nožim, sabljam, sulicami,
S harbam, štapim, sikirami.

Da na vojsku udariti,
Il grad koji razoriti,
Iz temelja budu htjeli,
Žešće spravni ne bi bili.

On pred njima sam idaše,
Jer vrtao znadijaše,

Buduć u njeg dohodio,
Većkrat s Meštrom, i molio.

Znamenje im htjede dati:
«Kog ja budem cjelivati,
on je, Njega uhvatite,
i pomnjivo povedite.»

Na molitvi Isus staše,
Kad se vrtu svi pribraše.
Tada Juda sam poteče,
Poljubi Ga, pak mu reče:

«Evo sam se povratio
Baš iz grada, gdje sam bio.
Zato lijepo pozdravljam Te
I srdačno cjelivam Te.»

Ovo kako reče Juda,
Navališe odasvuda;
S konopim ga utegoše,
Pak nemilo povedoše.

Tada Gospa doma staše,
Ter u srcu sva predaše,
Jere dobro znadijaše,
Da već vrijeme došlo b'jaše.

Tak u smetnji sva budući

I često se obzirući,
Gle Ivana učenika,
Isusova ljubeznika.

Kako njega tužna vidi,
Sva se strese, sva probl'jedi.
A kad spazi da cviljaše,
Jur se sjeti, što bijaše.

Al želeći bolje znati,
Htjede njega upitati.
Poče dakle njeg tješiti
I ovako govoriti

GOSPA:
«Nut se, dragi moj, ustavi,
Te mi zbiljne glase javi,
Što s' od Sinka moga zgodi?
Gdje je? Što l' se njem dogodi?»

Ali jer te plačna gledam,
Sva se stresam i sva predam,
Da ćeš glas mi tužan dati,
I srce mi prostrijeljati.»

IVAN:
« kad već Gospo, želiš znati,
Pravo ću ti sve kazati,

Što se zgodi Sinku tvomu,
A predragom Meštru momu.

Sinoć, netom večerasmo
I s njim janjca blagovasmo,
Za priliku nama dati,
Htjede noge svim oprati.

Pa pođosmo put Sijona,
Prešav potok od Cedrona:
A kad potok taj pređosmo,
U vrtao unidošmo.

S nami Juda ne bijaše,
Ali mjesto znadijaše,
Buduć u njem često bio
I sa Meštrom on molio.

Ostavivši druge stati,
Nas tri htjede izabrati:
Mene jedna, kog milova,
Sa mnom Petra i Jakova.

Do sred vrta s Njim dođosmo,
Pak tu sva tri ostadosmo:
Malo dalje on poteče,
Ter na голу zemlju kleče:

I na obraz On prostrv se,

Svomu Ocu pomoli se,
Krvavo se tad znojeći,
Ove riječi govoreći:

«Oče čudne veličnosti,
Pun ljubavi, pun milosti,
Ako može kako biti,
Ne daj m' ovu čašu piti;

Ako l' hoćeš pak inako,
Pripravan sam svakojako,
I što god Ti budeš htjeti,
Od srдца ću ispuniti.»

Na molitvi dok on staše,
Nam se vrlo svim drjemše,
Bjehu oči oteščale,
I bjesmo svi pospali.

Trikrat brižljiv nas pohodi,
Da se komu što ne zgodi,
Poče potom nas buditi
I ovako govoriti:

«Što spavate?... ustanite,
s pomnjom bdijte i molite,
da među vas ne udari
napast, i kog ne prevari.

Nuder, dragi, dignite se,
I moleći čuvajte se,
Jer premda je duša spravna,
Nevolja je put mlohavna.»

Ovo istom što izreče,
Vrativši se opet kleče,
Sad od Oca primi Svoga
Poklisara nebeskoga.

Koji smjerno pozdravi Ga
I prejako pokrjepi ga,
Davši njemu razumjeti,
Da mu valja smrt trpjeti.

Još on tako sve klečeći,
I vruće se sve moleći,
Eto Jude pred svim prvi,
Za njim vojska sva se svrvi.

Svi bijahu ustrašeni,
Kao lavi razdraženi;
Al se svaki njih pomete,
Kad im reče: «Kog išćete?»

Natrag zemlji tu padoše,
I bez svijesti ostadoše;
Kad im potom oblast dade,
Na noge se svak ustade.

Juda tada k Njem poteče,
«Zdravo Meštre!» Nemu reče,
Pak himbeno Njeg cjelova,
A reče mu Meštar ova:

«Priateljju, što s' došao?
Zar to li je tvoj posao?
Tako ljubeć me izdaješ
I zlotvorom sad predaješ?»

Tad svi na Njeg navališe,
Uhvatiše i svezaše.
Dom mu tako biše smeća,
Učenici daše pleća.

Od tuge bi pukla stijena,
Videć kako Svoga Sina
Biju drvljem, rukama jakim,
I oružjem svakojakim.

Da Ga možeš tek vidjeti
I kakav je procijeniti,
Rekla bi mi: «Sin moj gdje je?
Jerbo Sin moj ovo nije»

Izvan sebe bi ostala,
I tu mrtva zemlji pala.
Videć, gdje Ga svaki psuje,
Ruži, bije, pogrđuje.

S njim s' otuda podigoše,
I k Ani ga povedoše,
Nemilosno turajući,
I bezdušno lupajući.

Hodi brzo, mene slijedi,
Za života još Ga vidi,
Jer svak od njih jako žudi,
Da Ga sudac na smrt sudi.

Učini mi sad na volju,
Umiljeno ja te molju,
Da Ga živa zatečemo,
I štogod mu bar rečemo.»

PISAC:
Kad ču Gospa tužne glase,
Od žalosti uzdrhta se,
I ništa Mu tad ne reče,
Već na zemlju tužna kleče.

Na nju pade tuga jaka,
Da je radost minu svaka
I taku joj muku dade,
Da ni riječi reć' ne znade.

Gorka joj je žalost bila
Sveto srce obavila,
Pa ju htjede Mandalena

Tužnu primit na koljena.

Tu i sestre njene staše,
Svaka gorko uzdisaše,
Videć kakvu muku pati
Isusova sveta Mati.

Videć Gospa kako žele
Muku njenu da podijele,
Poče bolno uzdisati
I kroz suze govoriti.

GOSPA:
»Ah moj Bože, jadna ti sam!
Sestre mile, tužna sam!
Ove glase sad primivši,
I događaj razumjevši!

Kakvu tugu primih na se,
Jurve svaka domišlja se,
Rad dragoga Sinka moga,
Uhvaćena bez razloga.

Ah, moj Sinko pregizdavi!
Moj raskošu i ljubavi!
Kud ću, kamo l' sad bez Tebe?
Jur sam na pol izvan sebe

Ajme! Lijepa dušo moja!

Meni nije već pokoja;
Komu ću se sad uteći,
Komu l' žalost svoju reći?

Gdje su sad učenici,
Vjerni tvoji nasljednici,
Koji s Tobom svud idahu,
I za t? umrijet govorahu?

Od straha su pobjegnuli,
I da rečem, odmetnuli,
Niti za Te ko već haje,
Nit za Tobom ko pristaje.

Ajme!! Juda nesretniče!
Meštra svoga izdajniče,
Što ti skrivi moj Sin mili,
Te me tako ti ucvili?

Harnost tvoja, tužan, gdje je?
Sinoć noge prao ti je,
Tijelom Svojim te pitao,
I krv Svoju piti dao.

A ti tako Njeg izdade
I Židovom sad predade,
Koji drugo ne iskahu,
Jer ga smaknut svi željahu.

Ko te Njemu preporučī,
Neg' ja, koju s Njim razluči?
Tako li mu život skrati,
I za dobro zlo povrati?

Tako l' kažeš harnost svoju,
Tako l' plaćaš ljubav moju?
Da se nisi bar rodio,
Sretniji bi mnogo bio!!

Draži ti su srebrenjaci,
Što ti daše nesretnjaci,
Nego l' život Sina moga,
Nad svim ljud'ma prekrotkoga.

Jao! Juda Škarijote,
Žašt' učini nas sirote?
Pače, tužan tebi jao,
Jer si Boga svog izdao

Mande draga ustani se,
Sinku sa mnom uputi se;
Znaš, da ti je dobro htio,
I da je Meštar bio.

I vas molim, sestre moje,
Jer po meni vam je svoje,
Da se gradu požurimo
I sve što je izvidimo.

Ti, Ivane nas čuvati
Hoćeš, i put kazivati,
Kuda Sinka mog vodiše,
Kud li s njime prohodiše.

Suce ćemo za Nj moliti,
Neće l' nam Ga pokloniti,
Može biti da se ganu,
I mučiti Njeg prestanu.

Opet velim, ne kasnimo,
Već svi skupa potecimo,
Ne bi li Ga dali nama,
Videći nas u suzama.»

PISAC:
Tužna mati sad s' uputi,
Putem čineć plač preljuti;
A sva bi ti probljedila,
Kad bi krvi kap vidjela.

Jerbo dobro znadijaše,
Da joj Sinka krv bijaše.
S njom i sestre hodijahu
I žaleći naricahu.

Hodeć jadna posrtaše,
Jer u tuzi sva bijaše,
Al je sestre podizahu

I na rukam uzdržahu.

Još noć mračna posve bješe,
Kada dvoru svi prispješe.
Ane dvor se nazivaše,
Koji Kajfin tast bijaše.

K njemu bjehu dovrvili,
Kad Ga bjehu uhvatili,
Jer je glavar njihov bio,
I njih na put otpravio.

Tu, jer pitan, progovori,
I kratko mu odgovori.
Malkus pljuskom Njeg zamlati,
I za dobro s tim Ga plati.

Ah, kakvu mu pljusku dade,
Modar obraz vas ostade,
Jer mu ruka od ramena
Bješe gvoždem oklopljena.

Taj udarac pranemili
Gorče majku još ucvili;
Ljuto cikne to vidjevši,
Pak zažali govoreći:

GOSPA:
«Ajme lijepo lice moga

sinka dragog i miloga!
Joj! Kakva je to desnica,
Kakva li je zaušnica!

Ah, Malkusu neharniče!
Ah, nesretni nesretniče!
Ta kakvo je to lupanje,
Kakvo li je udaranje?

S tim li danas njemu plati,
Što ti noćas uho vrati,
Kad od Petra odsječeno,
Bi t' od Njega izliječeno?

Ah, moj Sinko, moj pokoju,
Sam ti vidiš žalost moju!!
nit ću prestat tugujući,
Lice tako gledajući.

Lice bijelo i rumeno,
Tako si mi nagrđeno!
Što ću tužna, jeda l' koga,
Da pomogne sinka moga?

PISAC:
Jošter Gospa naricaše,
Kad s' otale posukaše,
S Njim, a ruke bjehu jako
Svezane mu naopako.

Kajfi tada prohtješe,
Jer svećenik prvi bješe,
Preda nj' došav osvadiše,
I bezdušno svjedočiše.

Govoreći: «Zakon daje
Novi, nek znaš, istina je:
Crkvu, veli, razoriću,
Pak u tri dni sagradiću.

Puk je čudno prohinjio
I zla dosti počinio;
Još se hvali da j' od Boga,
I Sin da je svemožnoga.»

Tada Kajfa usta gori,
Jer mu veli: «Nut govori!
Bogom živim zaklinjem Te,
Jesi l' Božji Sin, pitam Te?»

Kad ću Boga spominjati
Isus, i za čast mu dati,
Usta sveta On otvori
I kratko mu odgovori:

ISUS:
«Kad odgovor ti moj želiš:
Da sam Božji Sin sam veliš,
Ovako ti odgovoram,

I znaj dobro da ne varam.

Vidjećete pak ljudskoga
Sina sjedit s desne Boga,
Hodeć Božjoj po krjeposti
U oblacih od jasnosti.»

PISAC:
Tada Kajfa rasrdi se,
I vas u gnjev promijeni se,
Razdrije svite, viknu: «Dosti,
Jer svi jurve čuste psosti,

Nut Pilatu potecite,
I što reče, njem' recite!»
Tad Ga pljuskam izlupaše,
I na lice svi pljuvaše.

Pak zgrabiv ga kao lavi
U naglosti, bez ljubavi,
Do Pilata pohitaše,
Jer on tada sudac bješe.

Kad ga njemu prikazaše,
Jednim glasom zavikaše:
«O pravedni gospodine,
Sudi krivca, nek pogine!

Tada Pilat njih zapita,

Iz kojeg je kraja svijeta?
Ne htijuć se prevatiti,
I tuđina osuditi.

On bo jošter ne znađaše,
Da kralj Njegov Irud b'jaše.
A kad začu, reče: «Ljudi,
Irud neka Njega sudi!

K njem' Ga, dakle, povedite,
I osvade prikažite,
Ako krivac bude biti,
Pravdu će vam učiniti.»

Rad obzira kog imade
Pilat, Irud mir mu dade,
Jer zlotvori prenemili
Prije toga bjehu bili.

Tad Ga k njemu povedoše:
A kad preda nj izvedoše,
Mnogo s' Irud obveseli,
Jer Ga davno vidjet želi,

I jer čuo bješe bio,
Da je čuda počinio,
Uzdaše se on vidjeti,
Da će koje učiniti.

Irud mnoge riječi strati,
Al' Isus mu riječ ne vrati;
I zato se na Nj rasrdi,
Te Ga vojskom svom pogrdi.

Čini bijelim da s' ogrne,
Pak Pilatu da se vrne;
A bijelim se pokrivaču,
Bez pameti što bijahu.

Tad i majka posrćući,
Za njim hodeć sve plačući,
Vidjevši ga odjevena
S bijelom svitom ko mamena.

Tako, dakle, Njeg' slijedeći,
A to više sve cvileći,
Iznemogla na tle kleče
I ove mu riječi reče:

GOSPA:
«A vidiš li, Sinko mili,
kako tvoja majka cvili?
Obazri se i vidi me,
I s pogledom utješi me!

Ah, to li je za T' odjeća!
Da sam mrtva, kamo sreća!
To li razlog, koga čine

Ljudi, vrutku od istine!

Mudrost ista Ti budući
I sve tajne ti znajući,
Pak te bijelim zaodjeti,
Da svim za smjeh moraš biti!

Ajme, pravdo već te nije!
Kad Irudov sud taki je:
Jeda si mu što kriv bio,
Ili pamet izgubio?

On se luđak može zvati,
Nit se veći može dati,
Jer koji mu razum dade,
Za bezumna zlo poznade.

Bože sveti, čudne zloće,
Bezakonja i slijepoće!
Može li se zamisliti
Zlobnost gora, i vidjeti?

A kad svi su jednourni,
Te pristupit ne dadu mi,
I vode Te u plahosti,
Turajuć bez milosti.

Za te molit korist nije,
Jer kad molim, svak se smije.

Što ću brižna, što ću sada,
Pregorkoga puna jada!»

PISAC:

Dokle Gospa naricaše
I svom Sinku govoraše,
Sva dovrvi pogotovu,
Vojsku dvoru Pilatovu.

U dvor kad se svi svrviše,
Dvorska vrata zatvoriše;
Unić Majci ne dadoše,
Već nemilo otiskoše.

Oko njega tu stajahu
I poprijeko na nju gledahu
Oštro zubim sve škripljući,
Sudca hlepno čekajući.

Sađe pilat potom toga
I vidjevši svezanoga:
«Koja tužba», reče njima,
«Protiv tomu u vas ima?»

Svi rekoše: «Da zločinac
Posve nije, i još hinjac,
Ovdje svezan ne bi bio,
Nit' bi ga se tko dodio.

A sad evo svi velimo
I čisto ti govorimo,
Da ga smakneš i umoriš,
A drugo nam ne govoriš.

On bo veli, da j' od Boga,
I Sin da je Svemožnoga,
On zakone stavlja nove,
Te se našim kraljem zove.

Je li pravo da s' ovaki
Čovjek pusti preopaki?
Jer s' otežeš, dobro pazi,
U zlo koje ne ugazi!

Ovo što ti prikazasmo
I na znanje svi dasmo,
Sve su stvari od istine,
Sudi dakle, nek pogine.»

Pilat reče: «Kad velite
Da je krivac i, želite
Da pogine, vodite Ga
I po Pismu sudite Ga.»

Tad glas opet svi digoše,
I s vapajem njem' rekoše:
«To se nami ne pristoji,
Već u samu tebi stoji!!»

Pilat onda njemu reče:
«Otkud ime tako steče?
Eto tebe Kraljem tvore,
Je l' istina što govore?»

Buduć dotle muče stao
Isus, i riječ ne rekao,
On mučati tad prestade,
Te odgovor taj mu dade:

ISUS:

Il s' sebe to spoznao,
Ili ti je ko kazao?
«Kralj jesam li, ti upita?
Jesam, al' ne ovog svijeta!

Svijeta da sam kralj ovoga,
Imao bih i Ja koga,
Koji bi me sad branio,
Ne bih ovdje svezan bio.

Ali sam se rodit' htio,
I čovjek se učinio,
Da ne leži svijet u tmuni,
Već nek živi u istini.

U pravici kogod hodi,
Mene sluša i nahodi:
Ovako je, kako velim,

Jer spasenje svakom želim!»

PISAC:

Kad ču Pilat: «Ne bučite,»

Reče – «nego promislite;

Nije tako to suditi,

Nego treba izviditi.

Vi velite, da G' umorim,

Niti drugo da govorim,

A ja vama velim opet:

Zar ću kralja vašeg propet?»

Kad Pilata razabraše

Do nebesa povikaše:

«Mi nemamo drugog kralja,

Cezaru se klanjat valja.

Deder nemoj već kasniti,

Ni toliko lastan biti!

Hoće pravda mjesto svoje,

Sudi dakle, jer pravo je!»

Pilat poče tad misliti,

Kako će ga izbaviti.

Reče slugam: «Uzmite Ga,

Tere s bičim izbijte Ga!»

Njega sluge tu zgrabiše,

K stupu tako privezaše,

Da ga bješe krv oblila,

I još zemlju natopila.

Odrt tako vas bijaše,

Da se svaka kost viđaše;

Nit ostade igdje cijelo,

Za hrt igle, slavno tijelo.

Pak mu ruke oprostiše

I na Nj opet navališe,

Bijuć, ružec i psujuć,

I za ruglo na Nj pljujuć.

Tim spletoše čudnu krunu

Preoštrog trnja punu,

Te ga s njome okruniše

I na glavu štapim biše.

Ušlo trnje u možđane

Već bijaše na sve strane,

I živ samo tad ostade,

Da put umre, jer ne dade.

Tako strašno izranjena,

I tom krunom okrunjena,

Pilat puku, tu stojeći,

Ukaza ga govoreći:

«Evo čovjek, koji svoga

nema lica jur ljudskoga,

zarad ljutih smrtnih rana,

buduć odrt sa svih strana.

Što suviše već želite,

Jer kakav je, svi vidite;

A da rečem po razlogu,

Prava smaknut ja ne mogu.»

A kad vidje Majka Djeva

Sinka svoga, jedva živa,

Sveg krvlju oblivena

I nemilo nagrđena,

Puna teške, strašne boli,

Gorke suze tužna proli,

I dok grozni mač je mori,

Poče jadna da govori:

GOSPA:

«Ajme! Sinko, srce moje,

tako li je tijelo Tvoje!

Tako l' mi Te nagrđiše

I za ruglo okruniše.

Evo cvilim i uzdišem,

Evo jedva dušom dišem:

Znam, da sam Ti tužna mati,
Al Ti ne znam pomoć dati.

Glava, Sinko, kakva Ti je?
Svak bi reko, tvoja nije!
Kakav obraz, diko moja,
Krvav i pun mrtvog znoja!

Ej, Pilate, zlo ne bio,
Što si sada učinio?
Pravda tvoja taka li je,
Da se muči, ko kriv nije?

O nehamni vi, Žudije,
I nemile krvopije,
Što m' od Sina učiniste,
Zašto l' mi ga nagrdiste?

Nije li vas milovao,
Nije l' čuda djelovao;
Nije l' mrtvim život dao,
A bolesne ozdravljao?

Gdje je zakon, ljubav gdje je,
Harnost vaša taka li je?
To li Njemu povratiste,
Pošlje dobra kojeg primiste.

Sad komu ću, kud ću, što ću,

Na toliku reći zloću,
Videć propast puka moga,
A prognata od svakoga?

Cvili, kukaj, tuguj, plači,
Što god imaš, sve potlači!
Što ću tlačit, što l' m' ostaje,
Kad mi Tebe sad nestaje.

Što se dobro htjet mogaše,
U tebi se nahodaše,
I bez Tebe, dušo moja,
Nije mira i pokoja!

PISAC:

Jošter Gospa hotijaše
Žalit, ali ne mogaše,
Jer joj glasa već nestade,
A na srce tuga pade.

Tu Židova vika staše,
Ter iz glasa svak veljaše:
«Ta još kazna nije dosti
Za njegove sve tamnosti;

Za Njeg nije odgovora,
Ni drugog dogovora:
Sudi, nemoj već braniti,

Jer on mrtav mora biti!»

Opet Pilat, jer viđaše,
Da kriv Isus ne bijaše,
Pustiti Ga nastojeći,
Reče njima ove riječi:

«Već običaj ja vaš znadem,
Pak i treba da vam dadem
Krivca, koga vi želite,
I za koga uzmolite;

A vi znate dobro sami,
Da je blagdan sutra vami;
Hoćete li radi toga,
Barabana il' Ovoga,

Za Isusa znate, tko je,
A Barnaban znate, što je;
Ako koji čuo nije,
Život njegov, ev' ovi je:

Baraban je pobunitelj,
Mnogih smutnja pobuditelj,
Ubio je i čovjeka
Za opakog svoga vijeka.

Ovaj toga učinio
Nije, nit' je koga ubio.

Sada dakle promislite
Koga ćete, i recite.»

Tako Pilat govoraše,
Jer ga pravo poznašše,
Al Židovi, kad to čuše,
Jednim glasom poviknuše:

«Da tog propneš svi velimo,
Barabana svi prosimo.
Jer taj Boga našeg psuje,
Govoreći Sin da Mu je.»

A kad Pialt ču te glase,
Onda većma uzboja se,
Zapita ga: «Tako zdravo,
Otkuda si, kaži pravo?»

Odgovor mu Isus ne da,
Već ponizno k zemlji gleda.
Pilat reče što ne zboriš,
Zašto l' sa mnom ne govoriš?

Ne čuješ li, potrebniče,
Kako mnoštvo na Te viče?
Ja Te mogu izbaviti
I mogu Te pogubiti;

Život i smrt Tvoja stoji,

Sad u rukuh samo mojih;
Otkuda si, dakle, kaži
A drugoga već ne traži.»

Kao janje Isus staše,
Dokle Pilat govoraše;
Usta sveta On otvori,
Te Pilatu progovori:

ISUS:
«Kad već hoćeš da besjedim,
Ovlast imaš i ja vidim,
A imao vlasti ne bi,
Da zgor' dato nije tebi;
Nit bi sud tvoj dobar bio,
Da ne bude Bog hotio;
Koji pak Me tebi dao,
U grijeh veći je upao.»

PISAC:
Čuvši Pilat, izvede Ga
I reče im: «Vidite Ga,
Što mislite? Drugo nije,
Evo kralj vaš, o Žudije.»

Kad te riječi razumiše,
Svi jedno zavapiše:
«Propni Njega, svi velimo,

A sve jedno govorimo,

Ovdje sudac, znamo da si,
I prijatelj Cezara si,
Ako nećeš što svijet prosi,
Neprijatelj Cezarov si.

Jerbo tkogod kralj zove se,
Od Cezara odmeće se;
Pazi dakle, da rad Njega
Ti ne budeš krivac svega.»

Ovo kad mu navijestiše
I Cezarom zaprijetiše
Sva mu snaga onda pade,
A hrabrosti već nestade.

Sijede dakle na prijestolje,
Premda preko svoje volje,
I reče im: «Vodite Ga,
I na križu propnite Ga!»

Kad osudu razumiše,
Svi na Njega navališe,
Rastezaše, opet biše,
Pak na Nj teški križ staviše.

Tužna Majka sva probljedi
Kad pod križem Njega vidi;

Ne moguć Mu pomoć dati,
Poče gorko uzdisati.

Al ju sestre podigoše,
Pa za vojskom s njom pođoše,
Žena još se tad uputi,
S njom udare u plač ljuti.

Tu kad družbu Isus vidi,
Da plaćući Njega slijedi,
Pogleda ih dragostivo,
I reče im milostivo:

ISUS:
«O Sionske jadne žene,
ne plaćite zarad Mene,
nego sebe oplaćite
i na porod vaš žalite!

Jer će vrijeme jednom doći,
Kada će se tužno reći:
«O nesretne dojilice,
i blažene neplodnice!»

U dan onaj strahoviti
Planinam će govoriti:
„Gore na nas nut padnite,
Nesretne nas pritisnite:

Jer kad ovu čine štetu
U zelenu još drvetu,
Što će s' onda dogoditi,
Kada bude suho biti?“

PISAC:
Još ovako govoreći
Isus pade, križ noseći,
Ne moguć se već držati,
Nit na nogu više stati.

A križ ovi kog nosaše,
Osam lakat' dug bijaše,
A poprijeko od četiri
Po sadašnjoj našoj mjeri.

I jer htješe, da duljini
Odgovara u težini,
Bi od hrasta sav zelena,
Štograd malo poravnjena.

S njim zločinca dva vođahu,
Koje smaknut hotijahu;
Jednom ime b'ješe Dizžma,
A drugi se zvaše Gizma.

Razbojnici bjehu bili
I zla dosta počinili:
I prezret Ga jošte htješe,

Kada i njih s Njim propeše.

Njih da idu, silovahu,
A Isusa potezahu,
Jer budući na tle pao,
Ne b'ješe se još digao.

Kada vidi tužna mati
Njega tako potezati,
Ne mogući odoliti,
Poče plaćuć govoriti:

GOSPA:
„Ajme, Sinko ljuta rano,
Moja diko i obrano!
Zar su tvoji družbenici
Nemilosni razbojnici?

Toga li sam dočekala,
Toga li se nagledala,
Da te tako pogrđiše
I s lupežim osudiše.

Ah propasti, ah zlobnosti!
Ah gorkosti, ah žalosti!
Da križ nosiš na ramenih
Sve do kosti ogoljenih!

Zar te takom družbom vode,

I načine iznahode,
Da nagrde tijelo Tvoje,
I da rane srce moje?

Već Te molim, Sinko blagi,
Ah! premili i predragi,
Da mi dadeš križ nositi;
Već ne mogu podnositi!

Tada ću se umiriti,
Kad te budem izmjeniti,
Onda neću već plakati,
Kad T' izmjenu budem dati.“

PISAC:

Dokle Gospa tu cviljaše,
Isus s križem put slijedaše;
Kako malo naprijed pođe,
Na njegov mrtva nesvijest dođe.

I snaga Njeg izdade,
Licem Svojim na tle pade,
Tad viknuše, da svak stane,
Dok se opet ne ustane.

Majka jadna kad to spazi,
Kao da ju mač porazi;
Al joj Božja milost dade,
Da tu mrtva ne ostade.

Glas bijaše izgubila,
Mrtvim s' znojem oznojila,
„Ah moj Sinko!“ samo reče.
I uz dragog Sina kleče.

I dok strašna bol je bije,
Nijemo gorke suze lije,
Majka tužna gledajući,
Malo Sinom još dišući.

Vrhu zemlje Sin ležaše,
Koga lice sve bijaše
Velestrašno izranjeno,
U znak smrti promijenjeno.

A kod njega bolna mati
Neizmjernu tugu pati,
Jer ne može pomoć svome,
Sinku dragom, ljubljnome.

Oružnici, kad viđaše,
Da još malo živ bijaše,
Ter ne može ni hoditi,
A kamo li križ nositi,

S Njega teški križ skidaše
I Šimunu predadoše;
Cireneon on se zvaše,
A iz sela tad iđaše.

On ne htjede križ nositi,
Al ne može ino biti.
Na se, dakle, križ primi,
Uputi se među njimi.

Tad Isusa podigoše
I nemilo povedoše
Kalvarija mjesto b'jaše
Gdje se propet imadaše.

Kalvarija, tumačeći,
„Mrtva glava“ hoće reći,
Jer tu kostisvih bijahu
Onih, koje propinjahu.

Slomljena je bolje stala,
Majka gorko uzdisala,
A sestre joj pomogoše,
Te za vojskom s njom odoše.

Kada na vrh gore bješe
Kalvarije, to vidješe,
Da sva nad njim vojska staše
I na križ Ga propinjaše.

Jedni ruke rastezahu,
Drugi s čavlim pribijahu;
Udaraca jeka staše,
Da sva gora odjecaše.

Kad bi koga Majka čula,
Sva b' iznova protrnula;
Samo krepost Božja dade,
Da tu mrtva ne ostade.

A kad sve to dovršiše,
I križ uzgor usadiše,
Isus poče tad moliti,
I svom Ocu govoriti:

ISUS:

„O moj Oče svemogući,
Jur na smrti Jja budući,
Ti znaš da sam ispunio
Sve potanko što si htio.

Činio sam što je bolje,
I umirem drage volje:
Vražju silu jur oborih
I čovjeku raj otvorih.

Sada molim, Oče mili,
Vrhu sviju Ti se smili,
Da te budu svi štovati,
Pak raj s Tobom uživati.

Ti svim ovim sad oprosti,
Jer si Otac od milosti,
Da ih koji ne pogine,

Jer ne znadu što sve čine.

Sad su Moji protivnici,
Al nek budu nasljednici;
Njim se dostoj milost dati,
Da se mogu pokajati.“

PISAC:

Dok tu Isus viseć staše,
I molitvu dok činjaše,
I lupeža dva propeše,
Pak se rugat s njim počеше:

„Aj, naglasni čudotvorče:
Aj, aj, vrsni rukotvorče,
Koji crkvu razrušuješ.
Pak u tri dni sagrađuješ!

O naš kralju, zdrav nam bio,
Čudno li si zadobio!
Imat ćeš se čim hvaliti,
Kad Ocu budeš priti:

Jer gdje drum život dade,
Sad Ga Tebi već nestade;
Valja reći da kreposti
Tvoje nijesu sve vrijednosti.

Lupež pako govoraše,

koji s lijeve tad visaše,
„Ako Božji Ti Sin jesi,
Nas i Sebe s križa snesi!“

Ovo Gizme riječ bijaše,
Al to Dizma ne veljaše,
Već osorno na nj zavika:
„Što govoriš? Je l' prilika?

Ti sam znadeš da smo krivi
Nit je pravo, da smo živi;
Al pravedan ovaj gine,
Nepravedno, bez krivine!“

Pak Isusa gledajući
Reče Njemu uzdišući:
„Molim, da me ne zabudeš,
Kad u raj u svome budeš.“

Kad je Isus njega čuo,
Na milost se jest ganuo,
I skrušena njegov' videći,
Utješi ga govoreći:

ISUS:

Kad je tako ja ti velju,
Ispunit ću tvoju želju;
Danas bit ćeš u pokoju
Ter uživat slavu Moju!

PISAC:

Isus tako govoreći
I milosno njegov tješeći,
Židi trudni svi sjedahu
I na Nj kadkad pogledahu.

Uz križ tužna Majka staše
I mučeci uzdisaše,
Videć Sinka da skončaje,
I živjet Mu mal' ostaje.

A kad Isus Majku vidi,
Da već ništa ne besjedi,
On započe nju tješiti,
Ter ovako govoriti:

ISUS:

Ženo, nemoj već plakati,
Niti tužec uzdisati,
Nego srcu svome mir daj,
I malo Me sad poslušaj:

Bez sumnjenja jur svakoga
Ti znaš volju Oca Moga,
Svijet odkupit da sad imam
Strašnom smrću, koju primam.

Ja se k Ocu poč' pripravljam
I za sada teb' ostavljam;

Rekoh, nemoj već plakati,
Niti tužit, uzdisati.

Ja ću milog Ivana ti
Sad za sina, eto dati,
Nek te čuva, nek te služi,
I nek s tobom već ne tuži.

Teb' Ivane, nju predajem;
Za Mater ti Majku dajem.
Znaj, da sam ti sve predao,
Kad sam ti Majku dao.“

PISAC:

Isus tako njoj govori,
Da je što god razgovori:
Jer brižniji s njom bijaše,
Nego s onim što trpljaše.

Ivan kako Mater šteče,
Prignu glavu, k njoj poteče,
I kakono Sin njen pravi,
Do smrti je ne ostavi.

Ah! ko b' igdar održao
Suze, ter sad ne plakao,
Videć novu tu rodbinu,
Procjenjujuć tu razmjenu.

Gleda Majka Sina svoga,
Zatim gleda na novoga,
Pak promišlja u gorkosti
Rođenoga izvrsnosti.

Smišlja, tko je njen Sin bio,
Tko l' Ivana porodio;
Opet gleda pa uzdiše,
Videć da joj već izdiše.

Ali premda u tom stanju
I smrtnome doskončanju,
Još za majkom čezne, sahne,
Da joj na put tko ne stane.

Tako misleć uzdržaše
Suze, te već ne plakaše;
Al ne moguć predobiti
Žalost, poče govoriti:

GOSPA

„Ah! moj Sinko, poljubljeni,
Ah, preslatki i medeni!
Riječi Tvoje, premda mile
Srce su mi prostrijelile.

Jer čujući te razmjene,
Od tuge mi duša vene,
Jer kako će Ivan biti

Sin mi, Sinko plemeniti?

Ti Sin Boga velikoga,
On čovjeka sin jednoga;
On pri Tebi toliki je,
Kolik onaj koga nije;

Pa ga mjesto Sebe daješ,
Men', a mene njem predaješ,
Što ću tužna je l' prilika?
Ah, žalosti prevelika!

Još mi veliš: „Uzdisati
Nemoj više, ni plakati!“
A može li igda biti
Da ja mogu to podnijeti?

Ajme, kud ću, ja l' komu ću!?
Smela sam se, ne znam što ću:
Umrijet želim, al ne mogu,
Nije drugo, hvala Bogu!“

PISAC:
Dokle Gospa tako cvili,
Ožedni joj Sin premili,
Zapita žedan piti,
Imajući jur umrijeti.

Ova žeđa želja b'jaše,

Kom otkupit nas željaše,
Rad šta b'jaše i došao
I sam Sebe na smrt dao.

To Židovi razumjevši
I mrtva Ga već hotjevši,
Žuč i octa pomiješaše,
Pak tu gorkost pit Mu daše.

Buduć Isus okusio
I nemilost njih vidio,
Ne htje piti, nego svomu
Ocu reče Nebeskomu:

ISUS:
„Oče dobri, je svršeno,
Što od Mene bi rečeno:
Ja dovrših volju tvoju,
Sad Ti dajem dušu moju!“

PISAC:
Ovo rekav, malo dahnu,
Prignu glavu, ter izdahnu...

---

*Ovdje se svi prostru i neko vrijeme
promišljaju, a zatim se nastavi:*

A kad Isus duh predade,
Čudno smućen svijet ostade;
Sunce jasnost tad izgubi,
Dođe mračan i pogrubi.

Tmast s oblakom crnim hodi
Mjesec, netom to se zgodi;
I svijet osta sav pun tmine,
Jer preminu Kralj Istine.

Sva se zemlja strašno strese,
Jer Bog-čovjek smrt podnese
Zastor crkve vas po poli,
Razdrije se sve do doli.

Smrt povrati, što pomori,
Jer se mnogi grob otvori,
Mnogi sveti ustadoše,
Ter u sveti grad odoše.

Planine se rastvoriše,
Građe mnoge oboriše,
I živine bez razloga
Sve smrt plaču svoga Boga.

Kad stvorenje svako tada
Poruši se cvili, jada.
Što j' od Majke tužne bilo,
Što li joj se dogodilo.

Križ bijaše zagrlila,
Sva s' u sebe promijenila
Ter krv Sinka cjelivaše,
A drvetu govoraše:

GOSPA:

Ah! moj križu, gorka željo,
Smrtna Sinka mog posteljo,
Jer na tebi Sin moj mili
Od svijeta se tog odijeli.

Zar ti li si odar moga
Sinka dragog i miloga,
Na kom umrijet Njem dopade,
S kog duh Svoj Otcu dade?

Ter pernica ti čestita
Jesi, gdje'no Stvorac svijeta
Htjede za njeg otkupiti,
Gorko život svoj svršiti.

Križu, križu, ah gorkosti!
Premda jesi pun sladkosti,
Jer po tebi svi grješnici
Sad su rajski baštinici.

Ja sam majka, koja s' bolim,
Ah, prigni se, tebe molim,

Da ja s' tebe Sinka snimim
I na svoje krilo primim;

Da nad njime ruke sklopim,
Pa s' od tuge sva rastopim,
A vodu će oči dati,
Ter ću rane ja oprati.

Križu, drvo posvećeno,
Za spasenje određeno,
Daj mi Sinka moga tijelo,
Na tebi je dosta bilo.

Sin je to moj, križu sveti,
Koga najprije u pameti
Začeh, po tom i porodih
Već daj mi Ga, kako godi.

Križu, križu, ah žalosti!
Prekomjerstvu mome prosti,
Jer mi tuga srdce kosi,
Pamet moja i zanosi.

Istina je, da tugujem,
Al iz srдца tebe štujem,
Jer s' oruđe Odkupljenja
Jer s' ufanje od Spasenja.

PISAC:

Dok tu majka naricaše,
I priklono križ moljaše,
S njom i sestre nje bijahu,
S drugim ženam, i cviljahu.

Muške glave tu ne b'jaše,
Samo Ivan, jer sva b'jaše
Ina vojska odvrvjela,
Buduć mrtva Njeg vidjela.

Tako tužna ta družina
Plaćuć moli Gospodina,
Da bi tkogod još došao,
I skinut Ga pomogao.

Tad Josipa ugledaše,
Da se k njima približaše
Noseć ljestve da Ga skine
S križa prije noćne tmine.

Svak Josipa poznavашe,
Jere plemić on bijaše,
Posve čovjek od razloga,
Bogat, vrstan, bojeć Boga.

Kod Pilata bješe bio,
Od njeg tijelo isprosio,
Jer Ga htjede pokopati,
I novi mu svoj grob dati.

Buduć križu pristupio
I na ljestve naslonio,
Započe Ga otkivati,
Tupe čavle izbijati.

A kad čavle povadiše,
I s križem ga rastaviše,
Na krilo ga majka prija,
Sad neg' igda žalosnija.

Tad pak poče cjelivati
Strašne rane tužna Mati,
Iz dubine uzdišući,
Groznim suzama njih perući.

Nad njim ruke raspinjaše,
Od žalosti pak sklapaše;
Al ne moguće već trpjeti,
Poče na glas tu vapiti.

GOSPA:
O svi koji pohodite,
Razmislite i vidite:
Je l' u kome bila slična
Žalost mojoj i prilična?

Evo Sinka sad izgubih,
Koga sa svim srcem ljubih,

Slavu, diku, ures svijeta,
Od trideset i tri ljeta.

Bijah majka od radosti,
Sad sam more sve gorkosti,
Sinka mrtva gledajući
I na krilu Njeg' držeći.

Ah! moj Sinko pregizdavi,
Vrutče živi sve ljubavi,
Smrt me strijelja na sve strane,
Videć ove strašne rane.

Ajme, glavo sve mudrosti,
Razabranja i trijeznosti,
Kako si mi izranjena
I nemilo nagrđena!

Oči, pram kim sunca jasnost
Mogaše se zvati tamnost,
Vaš preslatki pogled gdje je?
Ah! umro je, već ga nije!

Usne lijepe i rumene,
Žući, octom natopljene,
Kako vaše rumenilo
U blijedost se promijenilo!

Ajme, ruke provrćene!
ah, i noge probijene,
Kako ste mi požutile
I blijedoću izgubile!

Ajme, boče otvoreni,
Mrtav s kopljem probodeni,
S desne strane počimavši,
Pa kroz srce protjeravši!

Bože! čudne nemilosti,
Bezakonja i tamnosti,
Te ni mrtvu ne prostiti,
Već Te tako nagrđiti!

Što si ikad učinio,
Il kriv komu kadgod bio,
Mili Sinko, srce moje,
Kad Ti ne znaš za grijeh što je.

Kad si mudrost Svemogoga,
Razum, bivstvo, Sin istoga,
Ter pomislit ko bi smio,
Da si ikad sagriješio?

Pak nut što Ti učiniše,
Kako l' zlobno umoriše,
Gore nego zlotvornika,
Neg' najgoreg razbojnika.

Ružo jednom prerumena,
A sad krvlju poštropljena,
U što si se okrenula,
Kako si mi uvenula.

Premda mrtav, sad kako je,
Ti jur vidiš, srce moje,
Kako pliva u gorkosti,
Kako puca od žalosti:

A najvišu sada čujem,
Jer se s tobom razlučujem,
Buduć da te pokopati
Ima Tvoja tužna Mati.

Ja ostajem, istina je,
Jer ovako hoćeš, da je;
Al me možeš razumjeti,
Kakva ću Ti odsad biti.

Ti bo jesi duša, s kojom
Dišem jedna, a ne svojom,
Nit bi duh moj sad živ bio,
Da ne budeš ti hotio.

Sinko, lijepi moj, oprosti,
Ako ne znam već za dosti:
Ne znam jer mi tuga cijepa
Srce, dušo moja lijepa.

Gorku premda u jauku,
Blagosivljem Tvoju muku,
Jer su duše otkupljene
I od ropstva izbavljene.

Oče vječni, Svemogući,
Ja već reći ne znajući,
Velim samo: Hvala Tebi
Jer svog Sina primi k sebi.

PISAC:
Pokle Ivan, njen sin novi,
Za grob svakaprigotovi,
Novoj Majci prikloni se
I ovako oglasi se:

IVAN
Ja znam, Majko, kako Ti je
Al' plakati korist nije,
Jer da bude on hotio
Ne bi sada mrtav bio.

Ljubav ovo sve djelova,
Kojom tamni svijet milova,
Tako za svijet otkupiti,
Htjede gorku smrt trpjeti.

Sama vidiš, kako mi je,

Nit znam pamet moja gdje je;
jer me tuga obuzela
I žalost me nadvladala.

Al se, Majko, ustrpimo,
Volji Božjoj priklonimo;
ti znaš ovo učiniti
Bolje neg' ja zamisliti!

A sve ovo ti si znala
Jo kad si Ga na svijet dala;
Nit je tebi smrt njegova
Koja čudna stvar iz nova.

Svi plačemo, kako znamo,
Jer mlohavu put imamo;
Al se opet ustrpimo
I tužiti prestanimo!

Dostoj nam se tijelo dati,
Da G' idemo pokopati,
Jer se sunca jasnost skrila
I noć jurve pristupila.

PISAC:
Dokle Ivan govoraše,
Majka s pomnjom njeg slušaše;
I govorit kad prestade
Tužeć Sinka njim predade.

Kad na ruke Njeg' primiše,
 Običajna učiniše,
 S čašću, koja pristojše,
 I njih Meštru hotijaše.

Mirhom tijelo obloživši,
 Pak u platno obavivši,
 U grob novi sahraniše
 I kamenom zaklopiše.

Buduć ova dospivena,
 Ne bi žalba dovršena;
 Jer premda se prilagahu
 Slabost shrvat ne mogahu.

Žaleć dakle Majka Sina
 I tužeći sva družina
 Svak otiđe svojoj kući,
 Uskrsnućae čekajući.

Zaglavak

Jesi l' puče razumio,
 Kakav plač je ovdje bio,
 Komu l' rijeke suzne b'jahu
 Tad provrle iz očiju?

Uzrok tko bi od ovoga
 Događaja žalosnoga?
 Tko li Majku Božju čini
 U tolikoj bit gorčini?

Drugi nije, neg krivine,
 Grijesi, zloće, opaçine,
 Koje bjahu počinjene,
 A i od nas ponovljene.

Grijev nemili, dakle ova
 Sva kolika uzrokova;
 I da nije grijeha bilo,
 Ne bi s' ovo dogodilo.

Ter će griješit tkogod smjeti
 U napredak, i činiti,
 Sin što radi Svemogoga
 Na smrt dade seb' istoga.

Ah! već neće grijeh prokleti
 Našem Bogu nas oteti;
 Niti ćemo uzrok dati,
 Da nas može nadvladati!

Mlohavi smo, istina je,
 Jer nevoljna put slaba je,
 Ali ćemo svaka moći,
 Kad nam budeš Ti pomoći.

Naš Isuse, s nam' upravi,
 A sve grijehe zaboravi,
 Za koje si krv prolio
 I pogrđnu smrt podnio.

Sve Ti hvale uzdajemo,
 A od njih se svi kajemo,
 Gdje neharni dosad bismo
 I s njima te uvrijedismo.

Više možeš Ti prostiti,
 Istom ako budeš htjeti,
 Neg' je čovjek sagriješio,
 Još od kad je stvoren bio.

A htjet hoćeš, jer nam Tvoje
 Milosrđe obilno je.
 I vrh sviju djela Tvojih,

Ono prvo mjesto broji.

Prosti, dakle, jer molimo,
Kajemo se i volimo
I smrt istu svi primiti,
Neg' Te više uvrijediti.

Al jer dare podjeljuješ,
Sve po Majci, koju štuješ:
Majko sladka, reci svomu
Sinu: Prosti puku Tvomu!

On je cijena krvi Tvoje,
A glasnik je slave moje.
Da je griješan, istina je,
Al mu prosti, jer se kaje.

Već te neće uvrijediti,
Nit neharan odsle biti,
Buduć ljubav jur poznao,
Koji si mu pokazao.

Ako budeš ovo reći,
Svaku ćemo milost steći,
Jer zna Sin tvoj, kako mati
Imade se poštivati.

Znamo, nema konca Tvomu
Milosrđu velikomu;

Nit je Tebe tko molio,
Da pomožen nije bio.

Majko, dakle, Isusova,
Moli da nam smrt Njegova
Grijeha bude otpušćenje,
I duševno svim spasenje.

A sad, koji vas svijet stvori,
Vas obilno pomogao!
I koji vam raj otvori,
Svoj blagoslov svim nam dao!

Jeda biste, dok živite,
Vazda s njime prebivali,
A za time, kad umrete,
Njega s Majkom uživali!

Amen!